

Гласъ отъ къмъ хармана: Да впрѣгамъ ли, дѣдо Хаджи? — Захлади се, пѣкъ и файтона е готовъ.

Хаджи Илия. (Слѣдъ кжсо мълчание). Нѣма да посрѣщаме. Снощи имъ направихме тази честъ. То не бива тѣй. . . (натъртено). Слушай, пустни конетѣ да пасатъ! Само, турни имъ букаи и понагледвай да не загазятъ въ некосения ечмикъ като снощи. . . И твоя умъ не знамъ кога ще дойде! (Вика къмъ мутвака). Недо, постели масата подъ асмата и да полѣбешъ цвѣтята, че врѣме е и за тѣхъ.

Неда щомъ чува гласа показва глава изъ мутвака и веднага прѣстила масата, изважда столъ, слѣдъ което взема прѣскалката и почва да полива отъ чешмата цвѣтята изъ разнитѣ саксии по двора.

Слѣдъ малко Хаджията застава на срѣдъ двора подъ сѣнката на висока липа и дълго гледа къмъ нивята. Най-подиръ излиза и Хаджи Илийца. Тя е малко по-висока отъ жжжа си. Пълна здрава жена. По лице личи, че е била много хубавица на младини, но годинитѣ вземали едно по едно на врѣмето си и сега оставили сѣнката на добрата и грижовность, що поличаватъ въ всѣка нейна усмивка. Тиха, блага, старица, готова прѣзъ сълзи да се засмѣе на хубавото нѣщо и горчиво да плаче прѣдъ несрѣта. Облечена е въ тъмна носия съ черъ чемберъ, подъ който се спущатъ тукъ тамъ, до ушитѣ, запазени бѣли коси.

Хаджи Николина. Хаджи, нека Неда полива цвѣтята, пѣкъ ний да излѣземъ до ханчето-бекищатъ си до тази вечеръ.

Хаджи Илия. Азъ имъ направихъ тази честъ. Като не сж точни. . .

Хаджи Николина. Не имъ бѣлѣжи: нали знаешъ то сега желѣзница, параходи, ехъ окжснѣли сж. Пѣкъ може и телеграмата да е сгрѣшила. Нали знаешъ. — Ей и дрехитѣ имъ: отъ кога пратени, а чакъ днесъ дойдоха.

Хаджи Илия. Да не грѣшатъ!